

DYREKTYWA 2004/101/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 27 października 2004 r.****zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2003/87/WE ustanawia system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽³⁾ („system wspólnotowy”) w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób opłacalny i ekonomicznie efektywny, uznając, że w dłuższym okresie globalne emisje gazów cieplarnianych będą musiały zostać zredukowane w przybliżeniu o 70 % w porównaniu z poziomem z roku 1990. Dyrektywa ta ma na celu przyczynianie się do wykonania zobowiązań Wspólnoty Europejskiej i jej Państw Członkowskich dotyczących redukcji antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych zgodnie z Protokołem z Kioto zatwierdzonym decyzją Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotyczącą zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnego wykonania wynikających z niego zobowiązań ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 61.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 września 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 130 z 15.5.2002, str. 1.

(2) Dyrektywa 2003/87/WE stanowi, że począwszy od 2005 r., uznanie kredytów wynikających z mechanizmów projektowych dla wykonania zobowiązań zwiększy opłacalność osiągania redukcji globalnych emisji gazów cieplarnianych i zapewni, poprzez odpowiednie przepisy, powiązanie mechanizmów projektowych z Kioto, w tym wspólnych wdrożeń (JI) oraz mechanizmów czystego rozwoju (CDM), z systemem wspólnotowym.

(3) Powiązanie mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto z systemem wspólnotowym pozwoli, przy zachowaniu integralności środowiskowej systemu wspólnotowego, na stosowanie kredytów emisji związanych z projektami kwalifikowanymi zgodnie z art. 6 i 12 Protokołu z Kioto w celu wykonania zobowiązań Państw Członkowskich zawartych w art. 12 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. W efekcie pozwoli to na zwiększenie różnorodności niskonakładowych rozwiązań dostosowawczych w ramach systemu wspólnotowego, prowadząc do zmniejszenia całkowitych kosztów realizacji Protokołu z Kioto przy jednoczesnym usprawnianiu płynności wspólnotowego obrotu przydziałami emisji gazów cieplarnianych. Poprzez zwiększenie popytu na kredyty związane z mechanizmem JI przedsiębiorstwa wspólnotowe będą inwestować w rozwój i transfer przyjaznych dla środowiska zaawansowanych technologii i *know-how*. Wzrośnie również popyt na kredyty związane z CDM, co pomoże krajom rozwijającym się, w których realizowane są projekty CDM, w osiągnięciu celów stałego rozwoju.

(4) Oprócz wykorzystania mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto przez Wspólnotę i jej Państwa Członkowskie, jak również przez przedsiębiorstwa i osoby fizyczne poza systemem wspólnotowym, mechanizmy te powinny zostać powiązane z systemem wspólnotowym, tak aby zapewnić spójność z Ramową konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i z Protokołem z Kioto oraz późniejszymi decyzjami przyjętymi na ich mocy, a także z celami i strukturą systemu wspólnotowego oraz z przepisami ustanowionymi dyrektywą 2003/87/WE.

(5) Państwa Członkowskie mogą zezwolić operatorom na wykorzystanie poświadczonych redukcji emisji (CER), począwszy od 2005 r., i jednostek redukcji emisji (ERU) w ramach systemu wspólnotowego od roku 2008. Od 2008 r. wykorzystanie CER lub ERU nie może przekroczyć wartości równej procentowi przydziału dla każdej instalacji,

która zostanie określona przez każde Państwo Członkowskie w krajowym planie rozdzielania. Wykorzystanie CER lub ERU odbywa się poprzez wydanie i natychmiastowe zrzeczenie się przydziału w zamian za jedną CER lub ERU. Każdy przydział zamieniony na CER lub ERU będzie odpowiadać danej CER lub ERU.

- (6) Warunki i procedury dotyczące systemu rejestrów mającego na celu wykorzystanie CER w okresie 2005–2007 i w późniejszych okresach oraz ERU w okresie 2008–2012 i w późniejszych okresach zostaną zawarte w rozporządzeniu Komisji ustanawiającym znormalizowany i zabezpieczony system rejestrów, które ma zostać przyjęte zgodnie z art. 19 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE i art. 6 ust. 1 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto ⁽¹⁾.
- (7) Każde Państwo Członkowskie określi własny limit wykorzystania CER i ERU wynikający z projektów, uwzględniając odpowiednie postanowienia Protokołu z Kioto i Porozumień z Marrakeszu, tak aby zgodnie z zawartymi tam wymaganiami mechanizmy te wykorzystywane były jako uzupełnienie działań krajowych. Działania krajowe będą stanowiły znaczącą część podjętego wysiłku.
- (8) Zgodnie z UNFCCC i Protokołem z Kioto oraz z późniejszymi decyzjami przyjętymi w tym zakresie Państwa Członkowskie mają powstrzymać się od wykorzystania CER i ERU pochodzących z instalacji jądrowych w celu wykonania swych zobowiązań na mocy art. 3 ust. 1 Protokołu z Kioto i decyzji 2002/358/WE.
- (9) Decyzje 15/CP.7 i 19/CP.7, przyjęte zgodnie z UNFCCC i Protokołem z Kioto, podkreślają, że integralność środowiskowa ma zostać zapewniona, między innymi, poprzez racjonalne warunki, reguły i wytyczne dotyczące mechanizmów oraz przez racjonalne i oparte na solidnych podstawach zasady i reguły działalności związanej z przeznaczeniem gruntów i zmianą przeznaczenia gruntów oraz z leśnictwem, a także, że należy uwzględnić kwestie nietrwałości, dodatkowości, strat z powodu wycieków, niepewności i skutków społeczno-ekonomicznych oraz wpływu na środowisko, w tym wpływu na różnorodność biologiczną i naturalne ekosystemy w związku z projektami w zakresie zalesiania i ponownego zalesiania. Zgodnie z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto Komisja powinna rozważyć, podczas przeglądu dyrektywy 2003/87/WE w 2006 r., przepisy techniczne dotyczące tymczasowego charakteru kredytów i limitu w wysokości 1 %, kwalifikującego do przeznaczenia gruntów, zmiany przeznaczenia gruntów i projektów w zakresie leśnictwa, przewidziane w decyzji 17/CP.7, jak również przepisy dotyczące wyników oceny potencjalnego ryzyka związanego z wykorzystywaniem organizmów zmodyfikowanych genetycznie lub obcych, potencjalnie inwazyjnych gatunków w ramach projektów dotyczących zalesiania lub ponownego zalesiania, w celu umożliwienia operatorom korzystania z CER i ERU wynikających z przeznaczenia gruntów, zmiany przeznaczenia gruntów i projektów w zakresie leśnictwa w systemie wspólnotowym od 2008 r.
- (10) Aby uniknąć podwójnego liczenia, nie powinno się przyznawać CER ani ERU wynikających z projektów podjętych we Wspólnocie, które również prowadzą do redukcji lub ograniczenia emisji z instalacji określonych w dyrektywie 2003/87/WE, chyba że taka sama ilość przydziałów zostanie anulowana w rejestrze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi ERU lub CER.
- (11) Zgodnie z odpowiednimi traktatami o przystąpieniu dorobek wspólnotowy powinien zostać uwzględniony przy określaniu poziomów odniesienia dla projektów podjętych w krajach przystępujących do Unii Europejskiej.
- (12) Każde Państwo Członkowskie, które zezwala podmiotom prywatnym lub publicznym na udział w projektach, pozostaje odpowiedzialne za wykonanie zobowiązań wynikających dla niego z UNFCCC i z Protokołu z Kioto i w tym celu zapewnia zgodność tego udziału z odpowiednimi wytycznymi, warunkami i procedurami przyjętymi zgodnie z UNFCCC i Protokołem z Kioto.
- (13) Zgodnie z Konwencją UNFCCC, z Protokołem z Kioto oraz z późniejszymi decyzjami przyjętymi dla ich wykonania Komisja i Państwa Członkowskie powinny wspierać działania zmierzające do budowania potencjału w krajach rozwijających się i w krajach przechodzących transformację gospodarczą w celu umożliwienia im pełnego wykorzystania JI i CDM dla wsparcia ich strategii stałego rozwoju. Komisja powinna również badać podjęte w tym celu wysiłki i składać sprawozdania.
- (14) Kryteria oraz wytyczne służące do ustalenia, czy projekty produkcji energii elektrycznej w hydroenergetyce mają negatywne skutki dla środowiska i społeczeństwa, zostały określone przez Światową Komisję ds. Zapór Wodnych w jej sprawozdaniu z listopada 2000 r. „Zapory wodne i rozwój. Nowe ramy podejmowania decyzji”, przez OECD i przez Bank Światowy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 1.

(15) Biorąc pod uwagę fakt, że udział w projektach dotyczących JI i CDM jest dobrowolny, powinno się wzmocnić świadomość i odpowiedzialność przedsiębiorstw w zakresie środowiska i w aspekcie społecznym, zgodnie z pkt 17 Planu wdrażania światowego szczytu w sprawie stałego rozwoju. Z tego względu przedsiębiorstwa powinny być zachęcane do usprawnienia społecznych i środowiskowych efektów działań, w których uczestniczą w ramach JI i CDM.

(16) Informacje dotyczące projektów, w których uczestniczy Państwo Członkowskie lub na udział w których Państwo Członkowskie zezwala podmiotom prywatnym lub publicznym, powinny być udostępnione społeczeństwu zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾.

(17) W swych sprawozdaniach dotyczących handlu przydziałami emisji i wykorzystywania przydziałów pochodzących z projektów Komisja może zamieszczać informacje o wpływie na rynek energii elektrycznej.

(18) Po wejściu w życie Protokołu z Kioto Komisja powinna zbadać możliwości zawarcia porozumień z krajami wymienionymi w załączniku B do Protokołu z Kioto, które nie ratyfikowały jeszcze Protokołu, aby zapewnić uznawanie przydziałów pomiędzy systemem wspólnotowym i istniejącymi w tych krajach obowiązkowymi systemami handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ograniczającymi całkowite emisje.

(19) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, jakim jest ustanowienie powiązania pomiędzy mechanizmami projektowymi Protokołu z Kioto i systemem wspólnotowym, nie może zostać w sposób wystarczający osiągnięty przez Państwa Członkowskie działające pojedynczo, i w związku z tym cel ten może być, z uwagi na zakres i skutki niniejszej dyrektywy, lepiej zrealizowany na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia wyznaczonego celu zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w wyżej wymienionym artykule.

(20) Dyrektywa 2003/87/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26.

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2003/87/WE

W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 dodaje się następujące litery:

„k) »Strona z załącznika I« oznacza stronę wymienioną w załączniku I do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która ratyfikowała Protokół z Kioto, jak zostało określone w art. 1 ust. 7 Protokołu z Kioto;

l) »projekt« oznacza projekt zatwierdzony przez jedną lub kilka stron z załącznika I, zgodnie z art. 6 lub art. 12 Protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;

m) »jednostka redukcji emisji« lub »ERU« oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 6 Protokołu z Kioto i decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;

n) »poświadczona redukcja emisji« lub »CER« oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 12 Protokołu z Kioto i decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto.”.

2. Po art. 11 dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 11a

Wykorzystanie CER i ERU wynikających z projektów w systemie wspólnotowym

1. Z zastrzeżeniem ust. 3, w każdym z okresów, o których mowa w art. 11 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą zezwolić operatorom na wykorzystanie CER i ERU z projektów w systemie wspólnotowym do wartości procentowej przydziału przyznanego dla każdej instalacji, który zostanie określony przez każde Państwo Członkowskie w krajowym planie rozdzielania na ten okres. Odbywa się to za pośrednictwem Państwa Członkowskiego, które wydaje i natychmiast zrzeka się przydziału w zamian za jedną CER lub ERU będącą w posiadaniu danego operatora w rejestrze krajowym jego Państwa Członkowskiego.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, Państwa Członkowskie mogą zezwolić operatorom na wykorzystanie CER z projektów w systemie wspólnotowym w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1. Odbywa się to za pośrednictwem Państwa Członkowskiego, które wydaje i natychmiast zrzeka się przydziału w zamian za jedną CER. Państwa Członkowskie anulują CER wykorzystane przez operatorów w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1.

3. Wszystkie CER i ERU, które zostały wydane i mogą zostać wykorzystane zgodnie z UNFCCC i Protokołem z Kioto oraz z późniejszymi decyzjami przyjętymi w tym zakresie, mogą być wykorzystane w systemie wspólnotowym:

a) z tym wyjątkiem, że uznając fakt, iż zgodnie z UNFCCC i z Protokołem z Kioto oraz późniejszymi decyzjami podjętymi w tym zakresie Państwa Członkowskie powstrzymują się od wykorzystania CER i ERU pochodzących z instalacji jądrowych w celu wykonania zobowiązań, o których mowa w art. 3 ust. 1 Protokołu z Kioto i w decyzji 2002/358/WE, operatorzy mają powstrzymać się od wykorzystania CER i ERU pochodzących z takich instalacji w systemie wspólnotowym w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1, i w okresie pierwszych pięciu lat, o którym mowa w art. 11 ust. 2;

oraz

b) z wyjątkiem CER i ERU z działalności związanej z przeznaczeniem gruntów, zmianą przeznaczenia gruntów i leśnictwem.

Artykuł 11b

Projekty

1. Państwa Członkowskie stosują wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia, aby poziomy odniesienia ustanowione dla projektów określone przez późniejsze decyzje przyjęte zgodnie z UNFCCC lub Protokołem z Kioto, zastosowane w krajach, które podpisały z Unią Europejską Traktat o Przystąpieniu, były całkowicie zgodne z dorobkiem wspólnotowym, z uwzględnieniem czasowych odstępstw przewidzianych w tym Traktacie o Przystąpieniu.

2. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 3 i 4, Państwa Członkowskie, w których realizowane są projekty, zapewniają, aby żadne ERU lub CER nie zostały wydane dla redukcji lub ograniczeń emisji gazów cieplarnianych z instalacji podlegających zakresowi stosowania niniejszej dyrektywy.

3. Do 31 grudnia 2012 roku dla projektów JI i CDM, które bezpośrednio redukują lub ograniczają emisje z instalacji podlegających zakresowi stosowania niniejszej dyrektywy, ERU i CER mogą być wydane jedynie w przypadku, gdy taka sama liczba przydziałów zostanie anulowana przez operatora danej instalacji.

4. Do 31 grudnia 2012 roku dla projektów JI i CDM, które pośrednio redukują lub ograniczają emisje z instalacji podlegających zakresowi stosowania niniejszej dyrektywy, ERU i CER mogą być przyznane jedynie w przypadku, gdy taka sama liczba przydziałów zostanie anulowana w krajowym rejestrze Państwa Członkowskiego pochodzenia ERU lub CER.

5. Państwo Członkowskie, które zezwala podmiotom prywatnym lub publicznym na udział w projektach, pozostaje odpowiedzialne za wykonanie zobowiązań wynikających dla niego z UNFCCC i Protokołu z Kioto i zapewnia, że udział ten jest zgodny z odpowiednimi wytycznymi, warunkami i procedurami przyjętymi na podstawie UNFCCC i Protokołu z Kioto.

6. W przypadku projektów związanych z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce o zdolnościach wytwórczych przekraczających 20 MW Państwa Członkowskie gwarantują przy zatwierdzaniu tego rodzaju projektów, że odpowiednie kryteria i wytyczne międzynarodowe, w tym zawarte w sprawozdaniu Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych z listopada 2000 r. »Zapory wodne i rozwój. Nowe ramy podejmowania decyzji«, będą stosowane podczas realizacji tego rodzaju projektów.

7. Przepisy wykonawcze do ust. 3 i 4, w szczególności mające na celu uniknięcie podwójnego liczenia oraz wszelkie przepisy niezbędne do wykonania ust. 5, w przypadku gdy strona przyjmująca spełnia wszystkie kryteria kwalifikujące dotyczące projektów w zakresie JI, przyjmowane są zgodnie z art. 23 ust. 2.”.

3. Artykuł 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Dostęp do informacji

Decyzje odnoszące się do rozdzielania przydziałów, informacje dotyczące projektów, w których dane Państwo Członkowskie uczestniczy lub do których upoważnia podmioty publiczne lub prywatne, oraz sprawozdania dotyczące emisji wymagane na podstawie pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych i znajdujące się w posiadaniu właściwego organu są publiczne zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.”.

4. W art. 18 dodaje się następujący akapit:

„Państwa Członkowskie zapewniają w szczególności koordynację pomiędzy ich interlokutorem wyznaczonym do zatwierdzenia projektów zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) Protokołu z Kioto i organem krajowym wyznaczonym do wykonania art. 12 Protokołu z Kioto; interlokutora i organ krajowy wyznacza się odpowiednio zgodnie z późniejszymi decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub z Protokołu z Kioto.”.

5. W art. 19 ust. 3 dodaje się następujące zdanie:

„Rozporządzenie to przewiduje również przepisy dotyczące wykorzystania i identyfikacji CER i ERU w systemie wspólnotowym oraz monitorowania poziomu takiego wykorzystania.”.

6. W art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Sprawozdanie to zwraca szczególną uwagę na uzgodnienia dotyczące rozdziału przydziałów, wykorzystywania ERU i CER w systemie wspólnotowym, funkcjonowania rejestrów, stosowania wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości, kontroli oraz kwestii związanych z przestrzeganiem przepisów dyrektywy, jak również, w razie potrzeby, traktowania przydziałów pod względem podatkowym.”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja organizuje wymianę informacji między właściwymi organami Państw Członkowskich, dotyczących kwestii związanych z rozdziałem przydziałów, wykorzystywaniem ERU i CER w systemie wspólnotowym, funkcjonowaniem rejestrów, monitorowaniem, sprawozdawczością, kontrolą oraz przestrzeganiem przepisów niniejszej dyrektywy.”.

7. Po art. 21 dodaje się artykuł:

„Artykuł 21a

Działania zwiększające potencjał

Zgodnie z Konwencją UNFCCC, z Protokołem z Kioto oraz wszelkimi późniejszymi decyzjami przyjętymi w celu ich wykonania, Komisja i Państwa Członkowskie powinny wspierać działania zwiększające potencjał krajów rozwijających się oraz krajów przechodzących transformację gospodarczą, aby mogły one w pełni skorzystać z JI i CDM w celu wsparcia ich strategii stałego rozwoju oraz ułatwić zaangażowanie podmiotów w opracowywanie i realizowanie JI i CDM.”.

8. W art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2, lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wykorzystanie kredytów z projektów, w tym konieczność harmonizacji dozwolonego wykorzystywania ERU i CER w systemie wspólnotowym;”;

b) w ust. 2 dodaje się następujące litery:

„l) wpływ projektów na kraje przyjmujące, w szczególności na ich cele rozwojowe, o ile projekty JI i CDM związane z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce o zdolnościach wytwórczych przekraczających 500 MW, które mają negatywny wpływ na środowisko lub pod względem społecznym, zostały zatwierdzone, a także późniejsze wykorzystywanie CER i ERU wynikających z takich projektów związanych z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce w systemie wspólnotowym;

m) wspieranie wysiłków zwiększających potencjał krajów rozwijających się oraz krajów przechodzących transformację gospodarczą;

n) warunki i procedury dotyczące zatwierdzania przez Państwa Członkowskie krajowych projektów i wydawania przydziałów w odniesieniu do redukcji lub ograniczeń emisji wynikających z tych działań od roku 2008 r.;

o) przepisy techniczne dotyczące tymczasowego charakteru kredytów i limitu w wysokości 1 %, kwalifikującego do przeznaczenia gruntów, zmiany przeznaczenia gruntów i projektów zakresie leśnictwa zgodnie z tym, co zostało ustalone w decyzji 17/CP.7, jak również przepisy dotyczące wyników oceny potencjalnego ryzyka związanego z wykorzystywaniem organizmów zmodyfikowanych genetycznie lub obcych, potencjalnie inwazyjnych gatunków w ramach projektów zalesiania lub ponownego zalesiania, w celu upoważnienia operatorów do korzystania z CER i ERU wynikających z przeznaczenia gruntów, zmiany przeznaczenia gruntów i projektów w zakresie leśnictwa w systemie wspólnotowym, począwszy od 2008 r., zgodnie z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto.”;

c) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przed każdym okresem, o którym mowa w art. 11 ust. 2, każde Państwo Członkowskie publikuje w krajowym planie rozdzielania przewidywane wykorzystanie ERU i CER oraz wartość procentową przydziału dla każdej instalacji, do wysokości której operatorzy są upoważnieni do wykorzystania ERU i CER w systemie wspólnotowym w tym okresie. Całkowite wykorzystanie ERU i CER jest zgodne z odpowiednimi zobowiązaniami dotyczącymi komplementarności wynikającymi z Protokołu z Kioto i UNFCCC oraz z decyzji przyjętych na ich mocy.

Zgodnie z art. 3 decyzji nr 280/2004/WE (*) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie mechanizmu monitorowania wspólnotowych emisji gazów cieplarnianych i dotyczącej wdrażania postanowień Protokołu z Kioto, co dwa lata Państwa Członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie, w którym wyjaśniają, w jakim zakresie działanie krajowe stanowi istotny składnik wysiłków podejmowanych na poziomie krajowym i w jakim stopniu wykorzystanie mechanizmów projektowych uzupełnia działanie krajowe, oraz określają relacje między nimi, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Protokołu z Kioto i późniejszymi decyzjami przyjętymi na jego mocy. Zgodnie z art. 5 decyzji, o której mowa powyżej, Komisja sporządza sprawozdanie na ten temat. W świetle tego sprawozdania Komisja przedstawia w stosownym przypadku wnioski prawodawcze lub inne, mające na celu uzupełnienie przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie, aby zapewnić, by mechanizmy projektowe uzupełniały działania krajowe prowadzone wewnątrz Wspólnoty.

(*) Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 1.”

9. W załączniku III dodaje się następujący punkt:

„12. Plan określa w formie wartości procentowej przydziałów przyznanych każdej instalacji maksymalną ilość CER i ERU, którą operatorzy mogą wykorzystać w systemie wspólnotowym. Ta wartość procentowa jest

zgodna ze zobowiązaniami Państw Członkowskich w zakresie komplementarności wynikającymi z Protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto.”

Artykuł 2

Wdrażanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do 13 listopada 2005 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 27 października 2004 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. NICOLAÏ
Przewodniczący